

15. června.

Na zámku Borsut u Liège, jež byl dočasným útočištěm trapistických mnišek, roku 1816 v Pánu zbožně zesnul Důstojný Pán **Eugène Bonhomme de la Prade** [eužén bonom de la prád'], Opat. Jako chlapec z šlechtického původu měl za vlády Ludvíka XVI. býti přijat do královské armády a stát se vojenským důstojníkem; zvolil si však vstup do kláštera Panny Marie z Trappy, a byl zrovna novicem, když byli v roce 1791 mniši vyhnáni, a vydali se na cestu do vyhnanství. Hned je tedy následoval, a v klášteře *La Valsainte*¹ [valsént] byl po své profesi jmenován pod-novicemistrem; poté se v malé komunitě, jež přebývala ve Vestfálsku, stal dokonce Představeným. Tento úřad její správy až k smrti naplnil tou nejvyšší láskou, pokorou a mírností, na sebe však byl převelice tvrdý a přísný. Když byl klášter v Darfeldu² ze zvláštních důvodů³ vztyčen jako opatství *sui juris*, *Dom Eugène* [eužén] byl jednomyslně zvolen Opatem. Uposlechl také nařízení Papeže Pia VII., jež navštívil v jeho zajetí,⁴ s výjimkou novinek zavedených v *La Valsainte*, a opět použil Konstituce *Opatů de Rancé* [d' rānsé]. Když se pak v roce 1814 Francie opět otevřela pro řeholníky, získal opatství Panny Marie z Trappy, jež poté, co vybral peníze na jeho zakoupení, zcela dobrovolně předal Domu Augustinovi, na jeho prosbu. *Dom Eugène* pak poté, co část darfeldské komunity přemístil do kláštera v *Port-du-Salut*⁵ [pór dü salü], třebaže byl těžce nemocný, pilně hledal příbytek i zbylé části, a ve svých padesáti dvou letech na cestách podlehl své nemoci i vyčerpanosti jako pravá oběť své lásky. (Hag., n. 672).

¹ *La Valsainte* (lat. Vallis Sancta), Kartouza v distriktu Gruyère (Švýcarsko), založená 1295, zrušená 1778, v roce 1791 pak sloužila jako útočiště trapistům, kteří byli vyhnáni z *La Trappe*, ti ovšem museli v roce 1798 opět odejít, pak se několikrát vrátili a byli vyhnáni, až se sem nakonec v roce 1863 opět vrátili kartusiáni, a žijí zde dodnes.

² *Darfeld*, německé městečko nedaleko Münsteru (Vestfálsko). V letech 1795–1825 tam nově vystavěný klášter v části města Rosenthal sloužil jako útočiště trapistům a trapistkám vyhnaným z Francie a Ruska.

³ Sešli se tam najednou trapisté z celé Francie a Ruska.

⁴ Napoleon unesl Pia VII. v roce 1809 do Francie, nejprve jej držel v Savoně (u Janova), pak jej v roce 1812 přemístil do Fontainebleau, nakonec jej v roce 1814 propustil. V roce 1813 se s ním setkal *Dom Eugène*.

⁵ *Port-du-Salut* (lat. Portus Salutis) je trapistický klášter v malé obci Entrammes u Laval v severní Francii. Budovu už od 13. století obývají různé řeholní komunity, naposledy od roku 1707 řeholní kanovníci zrušení v roce 1791. V roce 1815 tam *Dom Eugène* založil trapistické převorství, které Pius VII. rok nato povýšil na opatství, jež existuje dodnes.

V klášteře Magerau⁶ ve Švýcarsku, v roce 1615, odchod mladé mnišky **Marie Reiff**. Jako dítě byla sužována mnoha nemocmi. Když jako dospívající dívka toužila vstoupit do kláštera, a v té době měla již velmi slabý zrak, matce plna důvěry tvrdila, že když vstoupí do kláštera, bude uzdravena. Což se tehdy také okamžitě stalo. Také hlas měla nemocný, usilovnou modlitbou a správným zpěvem v chóru získala schopnost zpívat. Přetěžká pokušení modlitbou i slzami přemohla, a když měla přijmout mnišský hábit, viděla před sebou jít Krista zbroceného krví, jak nese svůj kříž. A zdálo se, že ji zve, aby jej následovala. Krátce poté, co vstoupila do kláštera, získala milost kontemplace, později byla také obcerstvena viděními a byla spatřena v extatickém vytržení. Často používala cilicium a důtky; běžně se postila pouze o chlebu a vodě, což dělávala především asi polovinu doby postní. Nakonec však vyčerpaná deseti měsíci horečky, svou přečistou duši s radostí navrátila Bohu ve věku 28 let. (Hag., n. 552).

16. června.

Svátek **svaté Lutgardy**, mnišky kláštera *Aywiers* [evjér] v Brabantsku. Pocházela z města Tongres [tõngr]. Jako dívka, když byla sama, podivuhodným způsobem cítila v srdci něco neznámého, božského. Když pak dosáhla věku dvanácti let, v klášteře svaté Kateřiny řádu svatého Benedikta se obětovala Pánu jako zápalná oběť, své tělo sužovala posty, a svého ducha nenechala odpočinout od modlitby. Pán jí dal jedinečné milosti, dosáhla tehdy také rozhovoru srdce se srdcem, či spíše jednoty ducha nestvořeného a stvořeného prostřednictvím dokonalé milosti. Když ji pak mnišky, třebaže byla mladá, chtěly zvolit Převorkou, na radu svatého kněze, dokonce i na výzvu samotného Krista, přestoupila do cisterciáckého kláštera *Aywiers* [evjér], a k tomu jí blahopřála přeslavná Panna Maria, že vstoupila do kláštera i Řádu, který byl pro ni obzvlášť vyvolen. Aby se ani tam nestalo, že by byla zvolena k úřadu Představené, od Pána si vyžádala, aby se po čtyřiceti letech, po které žila mezi valonskými⁷ spolusestrami, ve francouzském jazyce sotva dokázala naučit to, že si hladová dokáže správně říct o chleba. A tak milované laňce Kristově bylo pouze ve spánku dovoleno ustát v kontemplaci. Když hrozil přetěžký mor al-

⁶ Macraugia (francouzsky *Abbaye de la Maigrauge*; německy *Abtei Magerau*) je klášter cisterciáček ve švýcarském Fribourgu, založený v roce 1255 z Hauterive, zrušený v roce 1848, obnovený v roce 1939.

⁷ *Valoni*, jedna ze dvou hlavních národností v Belgii, mluví dialektem francouzštiny, *Vlámové*, druhá hlavní národnost, k nimž patřila i Lutgarda, mluví dialektem holandštiny. Tyto dva jazyky nejsou navzájem srozumitelné.

bigenských bludařů, na prosbu Nejblahoslavenější Panny Marie se po sedm roků za sebou postila pouze o chlebu a pивě. Když uplynulo sedm let, ještě podruhé a potřetí s radostí podstoupila votivní půst za tuto nezbytnou záležitost. Duše zemřelých, které se jí zjevovaly, vysvobodila z očišce; často podivuhodným způsobem uzdravovala nemocné; pohledem na Kristovy rány se nejlépe učila modlit za hříšníky. Asi jedenáct let předtím, než odešla z tohoto světa, byla zbavena zraku, a tak se ještě lépe přizpůsobila dokonalejší záři nebeské., Tato tělesná slepota byla pro ni očišcem, jak jí Pán ráčil sdělit. Poslední pak rok jejího třetího sedmiletého postu, což byl rok 1246 od Vtělení Páně, ve věku šedesáti čtyř let, občerstvena mnoha nebeskými viděními odešla ke svému Ženichovi. Tvář zemřelé na svědectví panenské nevinnosti ve smrti svou záři připomínala běloskvoucí lilii, a mnozí nemocní, kteří se dotkli svatého těla, opět obdrželi své dřívější síly. Její jméno zanesl roku 1584 Baronius do Římského Martyrologia. (Hag., n. 47).

Roku 1883 byl v Číně založen klášter Panny Marie Těšitelky. Tuto první fundaci kláštera kontemplativního života v misijních územích za našich dní zmínil Svatý Otec Pius XI. ve své encyklice «Rerum Ecclesiae» promulgované dne 28. února 1926 a ráčil ji uvést jako příklad.

V tentýž den téhož roku v Nizozemsku byl založen klášter Panny Marie od svatého Josefa ve městě Echt.